

σήμερον, εἰς τὴν ἀπυρηνίαν τῆς κορινθιακῆς σταφίδος.

Κατόπιν δὲ τούτου καὶ ἡ ὑποστηριζομένη, τελευταίως, ἀποφισι, ὅτι ἡ ἀπυρηνία τῆς κορινθιακῆς εἶναι γενετικῶς σταθερὰ ἰδιότης, ὀφειλομένη μάλιστὰ εἰς ὁμοζυγωτίαν τοῦ ἀσθενοῦς γόνου τῆς «ἀπυρηνίας» (M. N. ANAGLΩΣΤΟΠΟΥΛΟΥ: «Προβλήματα ἐπιλογῆς κατὰ τὴν ἀναμπέλωσιν». Σταφιδικόν Δελτίον Α.Σ.Ο.—τεῦχος 5ον, ἔτος 1956 καὶ «Ἐρευνα ἐπὶ τῆς ἐμφανίσεως γιγάρτων εἰς τὴν σταφιδάμπελον». Νέα Ἀγροτικὴ Ἐπιθεώρησις—τεῦχος 5—6, ἔτος 1958) φαίνεται νὰ μὴν εὐσταθῇ. Διότι, ἂν πράγματι ἡ σταφιδάμπελος ἦτο γενετικῶς ἀπύρηνος, ἔπρεπε τότε αὕτη, ὡς πολλαπλασιαζομένη μόνον ἀγενῶς, νὰ μὴ ἐμφανίζῃ ποτὲ εἰς τὴν ἀνθη αὐτῆς καταβολὰς γιγάρτων καὶ κατ' ἀκολουθίαν, εἰς τὰς ράγας αὐτῆς γιγάρτα. Ἀλλὰ τοῦτο, ὡς γνωστόν, οὐδέποτε συμβαίνει. Πάντοτε εἰς τὰ ἀνθη τῆς σταφιδάμπελου ὑπάρχουν σπερματικαὶ βλάσται, αἱ ὅποιαι εἴτε μένουν ἀνανάπτυκτοι εἴτε ἐξελίσσονται εἰς καλῶς ἐσχηματισμένα ἄγονα γιγάρτα.

Ἄρα λοιπὸν ἡ σταφιδάμπελος κληρονομικῶς εἶναι ἐμπύρηνος καὶ ὄχι ἀπύρηνος ποιικιλία.

Καὶ ἐφ' ὅσον εἶναι ἐμπύρηνος δὲν δυνάμεθα νὰ ὀμιλῶμεν περὶ ὑπάρξεως, εἰς αὐτὴν, κλώνων καθαρῶς ἀπυρηνίων, διότι τέτοιοι κλώνοι δὲν ὑπάρχουν ἀλλὰ οὔτε καὶ περὶ γενετικῆς ἐπιλογῆς ὡς μέσου βελτιώσεως αὐτῆς, ἐφ' ὅσον ὁ ἐγγενὴς πολλαπλασιασμός—ἀπαραίτητος προϋπόθεσις τῆς γενετικῆς ἐπιλογῆς—εἶναι ἀδύνατος εἰς τὴν σταφιδάμπελον.

Ἀλλὰ τότε πῶς ἐξηγεῖται τὸ γεγονός, ὅτι ἡ σταφιδάμπελος, καίτοι ἐμπύρηνος συμπεριφέρεται, κατὰ κανόνα, ὡς ἀπύρηνος;

Τοῦτο συμβαίνει, διότι εἰς τὴν σταφιδάμπελον, συνεπείᾳ ἀποβολῆς τοῦ ἐμβρυοσάκκου, δὲν πραγματοποιεῖται γονιμοποίησης τοῦ ὠκυττάρου ὑπὸ τῆς γύρεως καὶ κατὰ συνέπειαν δὲν σχηματίζεται ζυγώτης, ὁ ὁποῖος, ὡς γνωστόν, ἐκλείει εἰς τὰ σπερματοφύτα τὰς ἀπαραίτητους ὁρμόνας διὰ τὸν ἐρεθισμόν καὶ ἐξέλιξιν τῆς σπερματικῆς βλάστης εἰς γιγάρτον. Οὕτω αἱ σπερματικαὶ βλάσται τῆς κορινθιακῆς μένουν ἀνανάπτυκτοι (πρακτικὴ ἀπυρηνία).

Ἡ ἐρμηνεῖα αὕτη, ἐξηγοῦσα πλήρως τὴν περίπτωσιν τῆς καθολικῆς πηρώσεως τῶν γιγάρτων τῆς σταφιδάμπελου, δὲν ἐξηγεῖ ὅμως καὶ τὴν περίπτωσιν τῆς μερικῆς πηρώσεως τούτων, τὴν ἄγονον ἐμπυρηνίαν, κατὰ τὴν ὁποίαν, κίττοι δὲν πραγματοποιεῖται γονιμοποίησις, ἐν τούτοις δημιουργοῦνται γιγάρτα, κενὰ βεβαίως ἐμβρύου.

Ἡ περίπτωσις αὕτη μᾶς ὑποχρεώνει νὰ παραδεχθῶμεν, ὅτι, ἐκτὸς τοῦ ζυγώτου, ὑπάρχει καὶ ἄλλη πηγὴ, ἡ ὅποια παρέχει τὰς ἀπαραίτητους διὰ τὸν ἐρεθισμόν τῆς σπερματικῆς βλάστης ὁρμόνας. Καὶ ἡ πηγὴ αὕτη εἶναι, κατὰ τὴν γνώμην μας, ἡ γύρις, ἡ ὅποια ὑπὸ ὠρισμένους οἰκολογικὰς καὶ καλλιεργητικὰς συνθήκας (λίπανσις—χαραγὴ—βροχὴ—φωτορμόνα) ἐμπλουτίζεται διὰ τοιοῦτων ὁρμονῶν. Ἡ οὕτω δὲ ἐμπλουτισμένη καὶ ηὔξημένης βλαστικότητος γύρις, εἰσερχομένη, κατὰ τὴν ἐπικονίασιν τοῦ στίγματος, ἐντὸς τοῦ στόλου ὀδεύει, δι' αὐτοῦ, εἰς τὴν σπερματικὴν βλάστην, τοὺς χιτῶνας τῆς ὁποίας ἐρεθίζει διὰ τῶν φερομένων μεθ' ἐαυτῆς ὁρμονῶν πρὸς δημιουργίαν ἄγονου γιγάρτου. (Γ. Ν. ΠΑΠΑΦΙΤΣΩΡΟΥ: «Ἡ ἐμφάνισις γιγάρτων εἰς τὴν κορινθιακὴν σταφίδα». Μελέτη ἀνακοινωθεῖσα εἰς τὴν σύσκεψιν τῶν γεωπόνων τοῦ Α.Σ.Ο. τὴν 10ην Μαρτίου 1958).

Εὐρισκομένη λοιπὸν ἡ σταφιδάμπελος ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν, κυρίως, τοῦ ἀνθρώπου συμπεριφέρεται ἄλλοτε ὡς ἀπύρηνος καὶ ἄλλοτε ὡς ἐμπύρηνος. Κατόπιν τούτου ὀφείλομεν νὰ παραδεχθῶμεν, ὅτι ἡ σταθερότης τῆς ἀπυρηνίας, χαρακτηριστικὸν γνώρισμα τῆς φυσικῶς ἀναπτυσσομένης καὶ μὴ καλλιεργούμενης σταφιδάμπελου, ἔπαυσε νὰ ὑπάρχῃ, εὐθύς ὡς αὕτη, ἡ σταφιδάμπελος δηλαδή, ἐτέθη εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ ἀνθρώπου. Μὲ τὴν συνεχῆ ὑπὸ τούτου βελτιώσιν τῶν ὄρων καλλιέργειας καὶ ἰδία τῆς διατροφῆς, ηὔξηθησαν καὶ οἱ εὐνοικοὶ ὄροι ἐμφανίσεως γιγάρτων εἰς τὰς ράγας αὐτῆς. Σήμερον δὲ εἶναι γνωστόν, ὅτι ὁ ἀνθρωπος δύναται κατὰ βούλησιν νὰ παράγῃ γιγάρτα εἰς τὴν κορινθιακὴν, χρησιμοποιώντας φωτορμόνας.

Συνοψίζοντες, ἐν κατακλείδι, τ' ἀνωτέρω καταλήγομεν εἰς τὴν διαπίστωσιν ὅτι ὁ δημιουργὸς τῆς ἐμφανιζομένης ἀσταθείας εἰς τὴν ἀπυρηνίαν τῆς